

De moeilijkheden met de souvereine vorst bleven echter voortduren, wat de onderdrukking der bevolking door Pruisische militairen tengevolge had.

Hieraan maakte de souvereine vorst een einde door op 11 augustus 1814 de burgemeesters van die streek van de eed van trouw te ontslaan. Bij het vredesverdrag van Parijs (30 mei 1814) waren de op de linker Maasoever gelegen gedeelten der departementen van Nedermaas, Roer en Ourthe inmiddels het gouvernement-generaal der Nederrijn onttrokken en onder het gouvernement van België gebracht, dat voorlopig tot de bijeenkomsten van Londen en Wenen door Nederland en Engeland, gemeenschappelijk bestuurd werd. Het overige gedeelte van het gouvernement-generaal van de Nederrijn werd verenigd met het Noordelijk gedeelte van dat van de Middenrijn.

Op 14 juni 1814 aanvaardde Sack het bestuur over dit nieuwe gouvernement-generaal. Hij voegde de gedeelten van de oude departementen van Nedermaas, Ourthe, Sambre en Maas bijeen tot een departement van Maas en Ourthe, met als hoofdplaats Luik.

Op het Wener congres werden de grenzen van het op 16 maart 1815 opgerichte koninkrijk der Nederlanden vastgesteld.

Op 12 mei 1815 droeg Sack het bestuur over, de aan Nederland toegewezen gebieden over aan de commissaris generaal van de Koning, Verstolk van Soelen. De vroegere generaliteitslanden, waaronder Linne, werden voorlopig gevoegd bij de provincie Brabant. De nieuwe provincie Limburg zou bestaan uit het rijk behorende gedeelten van de voormalige departementen van Nedermaas en Roer.

Volgens K.B. van 2 oktober 1815 droeg Verstolk van Soelen zijn bestuur over aan de nieuwe gouverneur der provincie, de Brouckère.